

Projecte de restauració de l'hostatgeria de Queralt

Pel treball de recerca tothom hi ha de passar. Des d'un bon principi em feia bastant de respecte i veia que m'anava gran. És per això que vaig voler fer, del meu treball de recerca, un treball del qual en pogués gaudir al màxim. Va ser llavors quan vaig relacionar-ho amb l'arquitectura que, des de sempre, hi he tingut especial interès. A més a més, volia fer del meu treball de recerca, una eina per posar-me a prova. I què millor que, amb les eines que disposava, intentar solucionar un problema a nivell comarcal?

Amb tot aquest "còctel" de requisits, se'm va acudir la possibilitat de dur a terme un projecte de restauració de l'hostatgeria de Queralt, i així, al mateix temps que gaudia del meu treball, reivindicava i impulsava la restauració d'aquesta hostatgeria.

El meu objectiu, per tant, era elaborar un projecte, que a partir d'unes reformes a l'edifici, permetés que l'hostatgeria obrís de nou, les seves portes als turistes i d'aquesta manera, dotar el santuari de Queralt de més vida i poder obrir-lo al món. Per això, calia impregnar-se de la història del Santuari, i traduir totes les idees que tenia al cap i plasmar-les en una pantalla d'ordinador.

Vaig començar doncs, per recollir informació de l'indret del qual tractava el meu treball de recerca. Vaig documentar-me sobre la història del Santuari de Queralt, així com també tota la història documentada de l'hostatgeria i el seu transcurs des de principis del segle XVII. És l'escriptor Narcís Camós que descriu, per primera vegada, l'hostatgeria de Queralt com a "casa-ermita". Al segle XVII tenia aspecte d'una "casa pairal" de planta baixa i dues plantes. Durant al llarg del segle XIX, tant l'hostatgeria com el Santuari, foren afectats per un seguit d'esdeveniments dissortats: com per exemple, al 1823, el general Roten ordena el seu enderroc tot i que no arriba a succeir del tot; al 1835, el Santuari es converteix en fortalesa i presó; al 1840 foren les tropes del general Espartero qui van calar foc a l'hostatgeria, però no és fins al 1877 que s'inicia la restauració de l'hostatgeria en la qual s'afegeix la tercera planta.

A partir de l'any 1953, desapareix la típica cuina popular de la planta baixa i s'hi instal·la l'actual bar - menjador. Després de la separació de béns,

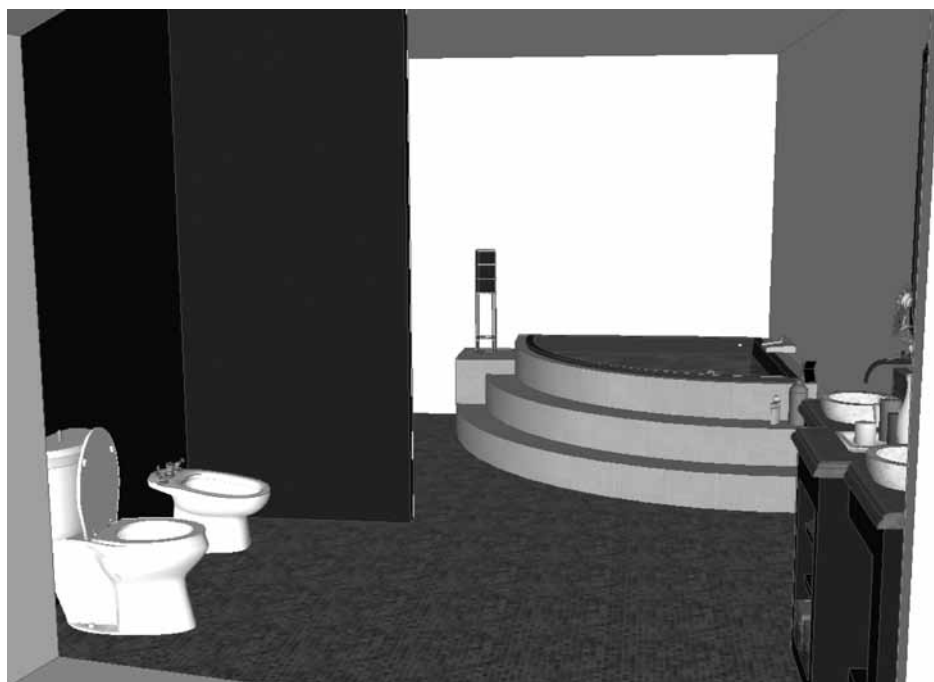
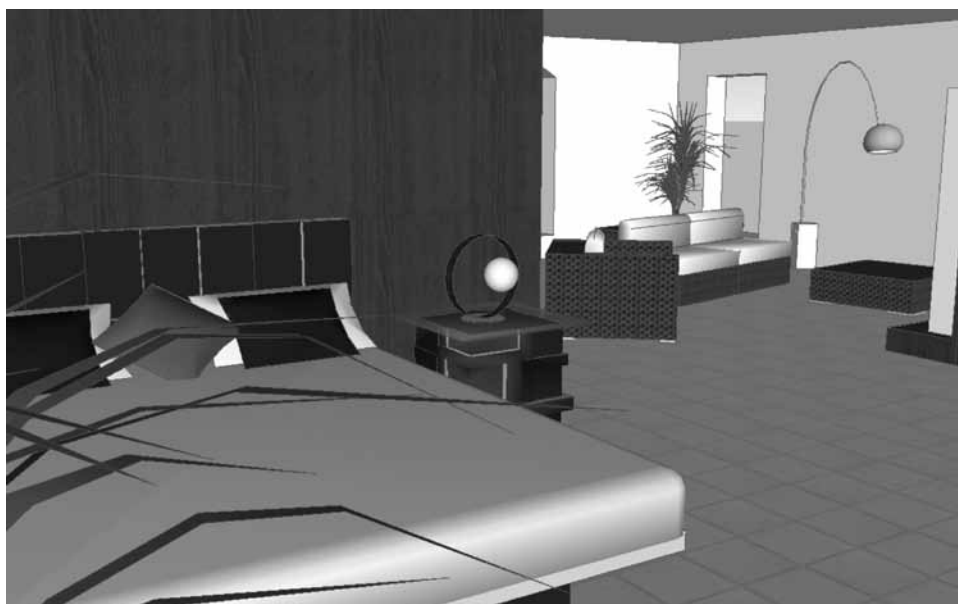
l'any 1973, entre el bisbat i l'ajuntament, l'any 1975 es va construir l'actual botiga de records, a l'escala posterior, que porta al pis de l'ermità situat sobre la nau lateral dreta, i es tapiaren la resta de comunicacions. El 1978, el foc que devastà gran part de la muntanya de Queralt va malmetre també la part de la façana principal i de la teulada de l'hostatgeria, que son adobades del 1979. La façana és restaurada i escatada juntament amb la lateral del santuari per tal de donar unitat al conjunt, d'acord amb la intervenció que Coderch havia fet en la façana principal de l'església, adobant el portal, balcons, finestres, ràfec i teulada. Provisionalment es deixaren les dues finestres de la tercera planta. Aquest cos de l'hostatgeria presenta volumetria notòria i nítida, de gran casal, amb una austera i correcta composició de les façanes, malgrat modificacions posteriors que queden per rectificar. El 1927, l'hostatgeria fou ampliada amb el cos d'edifici que es troba arribant a mà dreta i que per llevant s'arreglera amb el trem de mur i que és prolongació del de la muralla. Aquest cos és ampliació de la casa del masover, edificació de planta baixa i un pis, al costat dret de la qual es construí la cisterna actual. L'any 1964 s'amplià novament el menjador, que ocupà l'espai de l'eixida.

La construcció de planta baixa, amb amplis finesstrals i cobertura a una vessant, amb teula plana, destaca sobre el perfil de la muralla i la resta del conjunt, conservant el plaer d'un mirador. L'any del 75è aniversari de la coronació, es va refer la cuina. Tot i així després de tantes renovacions el conjunt de l'hostatgeria restava en un deplorable estat, que mereixia l'atenció i l'esforç dels berguedans.

Un cop vaig tenir recollida tota aquesta informació i sabia la història de l'hostatgeria, vaig lligar una petita visita amb l'actual mossèn del Santuari de Queralt. Ell va ser qui em va donar la visió general de Queralt i l'estat actual de l'hostatgeria, la qual es troba en un estat ruïnós deplorable.

Va ser a partir d'aquí que vaig començar a plantejar-me les reformes que volia dur a terme a l'hostatgeria, les quals figurarien en el meu treball de recerca. Una cosa tenia clara, i és que volia dotar l'hostatgeria de Queralt del millor confort, servei i comoditat com fos possible. Per això, vaig buscar els plànols de l'hostatgeria per tal de poder saber del que disposava ja fet, i per tal de conservar al màxim, l'estructura de l'edifici.

Un cop estava situat i sabia la superfície que cobriria el meu projecte (tenint en compte que hi hauria una ampliació), vaig plantejar-me tots els

serveis que, com a possible usuari de l'hostatgeria, trobava d'especial necessitat per assolir el màxim confort. Per tant, l'hostatgeria havia d'estar prevista d'un ampli menjador per tal d'acollir tant els visitants de Queralt, com els clients de l'hotel, com els convidats de possibles casaments que es duguessin a terme al Santuari. També havia d'haver-hi una cuina suficientment gran, un Bar i una recepció per l'hotel. A més a més, òbviament, habitacions per allotjar els clients de l'hotel. A més a més d'aquestes instal·lacions més òbvies, l'hostatgeria havia de disposar d'una perfecta distribució i comunicació, així com també un sistema d'accés fàcil que permetés a persones discapacitades o amb dificultat de moviment, accedir a les instal·lacions. A més a més també s'havia de considerar que el manteniment de l'hotel havia de ser el màxim de fàcil i eficaç, per tant, vaig trobar necessari instal·lar un muntacàrregues i destinar indrets de l'hotel per tal que servissin de magatzems.

Un cop tenia plantejat els interiors i la seva distribució vaig veure clarament que aquesta hostatgeria no podia tenir l'estil minimalista que jo li volia donar. Per tant, vaig considerar els voltants de Queralt, i a partir de fotos de diferents etapes de Queralt, vaig fer-me una petita idea del que, els arquitectes que impulsaren la construcció de l'hostatgeria, volien que aquesta acabés esdevenint. Volien un edifici rústic, de pedra i amb totes les obertures ordenades i distribuïdes regularment formant columna. Per tant, tot això i el fet que hi havia la façana principal que no es podia reformar, va ser el que em va condicionar per decidir l'aspecte exterior de l'edifici. Vaig decidir vestir la façana d'unes grans arcades per tal de que s'aprofités la vista que ens ofereix la situació de Queralt.

Un cop ho vaig tenir tot pensat, vaig posar-me a fer els plànols necessaris per tal que el meu projecte quedés del tot clar i entenedor i per tal que les meves idees quedessin plasmades en els plànols. He de reconèixer que no va ser fàcil, però més que res va suposar moltes hores de feina i moltes hores "enganxat" davant la pantalla d'ordinador fent els plànols. A més a més, la feina no es limitava a fer els plànols si no que també havia d'elaborar el treball de recerca en si. Havia de deixar constància de tots els detalls els quals no es podien representar a partir dels plànols.

No m'ho pensava la veritat, però el treball de recerca m'ha servit més del que m'esperava. M'ha servit per acabar de confirmar el "rumb" que vull que la meua vida segueixi, m'ha servit, i m'imagino que com a mi a tots, per dir un: "si vull, puc" i això, vulguis o no, és molt important per cadascú de nosaltres. Et dona ànims perquè veus que l'esforç té uns fruits i encara que moltes tardes ens les hem passat davant l'ordinador fent treball de recerca i escrivint pàgines i pàgines, al final tot plegat té el seu sentit.

GUILLEM CANUDAS GORGAS
TUTORA: LOURDES RICART BOVET
INSTITUT GUILLEM DE BERGUEDA (BERGA)